

Довкола цієї кандидатури закипіла наважта боротьба. Парастети висунули проти неї кандидатуру д-ра Ілії Бачинського, а д-ра Василія Дутчака проголосили „ворогом держави“, „демагогом“, „провокатором“, словом, член союжницької ще недавно партії став раптом найгіршим злочинцем. Крім того появилася кандидатура управителя „Адверула“ і ін. румунських газет, румуна (чи румунського жуда?) Емануїла Соковару, на превелике диво підтримує посол Костя Каламаніа із своєю „Хайборобською Півнявою“.

НЕБУВАЛІ КОРИСТИ для точних передплатників „Діла“.

Що кварталу льосовання нагород!

Висі 15 червня ц. р. візьмуть участь у льосованні нагород усі передплатники, що не будуть мати ніяких заборгованостей у передплаті. Витрати можна бібліотеку: вартості 100 ам. доларів, дві: по 25 ам. доларів, десять: по 10 ам. доларів і десять: по 5 ам. доларів.

Хто схоче, тому платимо за виграшу бібліотеку готівкою.

Вінні окремо кандидатом ще д-р Скалат, як кандидат партії д-ра Липу. Таким робом бачимо, що український фронт на Буковині не є одностайний, а напівпартійний і розсварений. Так само поодиначаний фронт національних меншин: ось німці проголосили у червоноцьких виборах „негражданство“, а жиди рішили голосувати за Союзом.

Але це моменти другорядні. Другорядною справою є успіх чи невдача кандидатури д-ра Путчака та всі ті негативні прояви розвитку і дезорієнтації, які все ще повстуть серед українських українців. Найважливіше — це початок протиріччя і оздоровлення. Цей процес уже розпочався і він буде продовжуватися. Влада на це впр. показала Антою Лукашевича, б. посла, у червоноцькому „Часі“ п. п. „Опамятаймося“ (ч. 460 з д. 27, п. м.), в якому вказує на дивокладну, ніде серед культурних народів не зустрічну аномалію, що українські ділячі були активними членами румунської партії і такі прища, як те, що „два українські посли живуть між собою, як кіт і миш, поборюють себе, лають себе в

газетах останніми словами, так, що аж сором кожному чесному українцеві!...“ І одночасно автор з гірким докором та обуренням закидає обом отим послам, що в боротьбі за права української мови в церкві, школі в уряді на території, замешканій українцями і приналежній їм до румунської держави, ці посли не мають бажання чи громадської мужності виступити сміливо й одверто, щоби боляй організувати біля себе несьвідомий український національний елемент.

Усе, про що говорить п. Лукашевич, явища прикрі й сумні. Але сам виступ п. Лукашевича є уже явищем гарним і радісним. Він свідчить про віріс серед наших земляків у Румунії самопошани і громадської мужності. Ріжкою може бути громадська тактика. І трудно нам, галицьким українцям, мішатися до чисто внутрішніх справ буковинських українців. Однак національна самопошана і громадська мужність мусить торіальну та державну приналежність і в усіх їх ділах.

визія відкриває карти атеїзму... але й ця інквізиція спершу не була такою страшною, аж жити накіпало.

Ось що: Якщо Європа не протверезиться на страшній більшовицькій дійсності, то в Росії може собі більшовизм упасти, однак небезпека „більшовизму“ не буде викорінена. Більшовизм — це солітер європейської культури. Відірвати йому одну голову — наросте друга.

Давні й безупинні виступи європейської філософії, белетристики й преси проти релігії, проти Бога, душі, моралі, проти вищих істин, підмошення „змісу тіла й землі“, технічного поступу, індустрії до неадапту релігії — ось це дерево ародило овоц більшовизму. Самогубство духа. Чи може тріятиве дерево родити здорові овочі? Нині більшовицький комунізм. Завтра це збірне божевілля буде інше себе називати, але його душа буде та сама. А душа бе, а не рука...

Це не припавкове, що більшовицьку дійсність найраше їсують собі „своєрідністю російської душі“. Європа й сама має багато в своїй „крові“ тої отрути, яка пливе в жилах більшовиків, а тяжко признатися до посвоєння з... катом.

о. д-р Г. Костельник.

3 Наукового Т-ва ім. Шевченка.

Комунікат у справі Загальних Зборів Н. Т. ім. Ш.

Наукове Товариство ім. Шевченка у Львові подає до відома, що Звичайні Загальні Збори Товариства відбудуться в осени цього року. Причиною спізнення є багато важних робіт, які Виділ давно розпочав та які хотів би викінчити перед загальними зборами. А саме: великий ремонт бібліотеки, музею, кам'яниць Товариства, книгарні та друкарні, справлення лінотипів у ціні біля 11.000 доларів і т. д., поставили до Товариства великі фінансові вимоги так, що шойно по виповненні їх Товариство буде в спроможі із відповідним звітом прийти перед Загальні Збори. Друк Хроніки за час урядування теперішнього Виділу уже розпочався і вона буде згідно з постановою статута розіслана всім членам Товариства перед Загальними Зборами.

За Виділ Наукового Товариства ім. Шевченка у Львові:

Д-р В. Левицький, заст. голови. Д-р Р. Цегельський, секретар.

Заворушення в Китаю.

В місцевості Кінг-чен повстанча ватага у зброю в скорострілі знищила одно мале містечко і збила понад 100 людей. Так само в інших містах військо мусіло здавлювати заворушення.

Більшовицька інквізиція.

IV.

Вічна незрозумілість атеїзму. — Його паперовість. — Солітер європейської культури.

Атеїзм — явище мабуть таке давнє в людському роді, як і релігія. А проте він зведно молодий, суспільно неповнолітний і власне тому „безгрішний“. Ніколи й ніде суспільність не була організована в його імені. Він зведно виступав тільки як нездоволений опозиціоніст, як немилосердний критик, як „бессер-віссер“. Не має своєї подрібнішої історії в людському середовищі.

І тому з досвіду не знаємо, що він, як загально признана організаційна засада, дав би людській природі, людському життю. Та власне тому він небезпечний: легко може представляти себе мудрішим, благороднішим, спасенішим, як він дійсно є. Він — вічний жених людських душ, тільки жених, ніколи муж. Жених стоїть перед дівчиною без своєї історії, а муж перед жінкою — з історією.

У положенні мужа знаходиться релігія. Через цілу історію вона володіла народами, брала безпосередню участь у всіх вібраціях життя. Ну, а тут і там сплямилася — значить: деякі представники релігії сплямилися. А атеїзм, той вічний жених — „чистий“, бо без історії.

І от визначні мужі науки обвинувачують релігію: „До числа розкошів, які дає релігія, треба зачислити розкіш, що можна ненавидіти й коїти зло без виників совісті“ (проф. Сорбонні Гаврііл Сеаяль). Немилосердний фальш: ставити на рівні дійсність релігії з паперовим атеїзмом. Нехай також атеїзм вийде з книжки в життя — на „вулицю життя“, де треба боронити свого права й уступати, боротися з ворогами, ратуватися перед загиблю, де чуття більше важить, як розум — нехай вийде, то порівняємо його з релігією. Нелюдська більшовицька інкві-

СЕМЕН ТЕРЕН.

Борода.

Хоч існують люди, що для них бритва є воасім зайвим і незаним приладом, все одно, що бумеранг проте, як згодом догадається, я до цих людей не належу.

Із хвилиною, коли я став парубочити, почала мене само собою негайно під неділю свербіти борода. А мої товариші, зведно говорять, що жовав, найкраще самому, дома голитися. Оце-ж я й повірив їм, бо вони були старші за мене й більше досвідчені в усіх життєвих питаннях.

Отже й став я голитися сам, купивши, звичайно, як це переважно водиться — бритву.

Але вже перші мої спроби в орудуванні гладним приладом прокинули в мені деякі сумніви, які де залі, шораз то кріпшали.

Між іншим я відрізає собі був ненароком кусок носа й шматок верхньої губи.

Взагалі те мє, так сказатиб самоголення мало здебільша поверховну закраску, дарма, що я сам був великим ворогом усієї поверховності й навіть, не любля мешкати на якомусьбуду поверсі.

А немилосердність дійсність відбирала мені навіть оту насолоду, яку, відомо, постачає людині кожна довершена робота.

Коли ж наприклад іноді, після двохгодинного кровавого труду, всеж таки шойно погодію й айдя собі погуляти, то часто було, стрічаюся із такими дураськими залитами, чому я мовляв, кождо як дикун, який гавчо, навіть не погодившись?...

Звичайно, коли таке говорив Бубненко, то я не звертав на це уваги, бо я йому якось то не позначив був грошей. Але-ж бо й інші говорили те саме.

Крім цього я незабаром швидко переконався, що є страшенно багато брехливих приповіток, як між іншим ця патентована нісенітниця, що брешти то кожний початок важкий.

Отже це вже просто брехня.

Чим довше я мучився отим самоголенням, тим більше набирал я вправи, отже, на жаль, не в голінні, тількиж само собою в різанні.

Змасакрувавши достаточо шоки, губи, а передусім ніс (який будь-що-будь мав для мене величезну ціну, бо я страшенно люблю нюхати), я почав оперувати вуха, зокреме ліве.

Цим усім у висліді вельми інтересним явищем, почали цікавитися лікарі з рятувкової стації. Вони стали добачувати в цьому прояви манії самогубства.

Я запримітив тоді, що зокрема один із них, д-р Крайко, трохи поет, що певно мусів читати Джека Лондона „Самовбивник“, щось надто заппадало тупцював біля мене, зніокавши якусь небуденну емоцію. Мабуть, сердешний хотів покористуватися мною, як типом у своїй оригінальній майбутній новелі (бо хібаж це тільки Лондон має монополію на такі мотиви?)

На мою думку всі вони, оніі сердешніі лікарі з д-ром Крайком укупі, не багато помилялися щодо тодішнього стану мого здоров'я, бо якщо я тоді не був божевіллям, то всеж таки не багато до цього недовстаало... завдяки їм.

І булиб може досягнути своєї мети, якби не трапився подія, хоч і незамітна собою, а проте така, що довершила чашу моїх терпінь.

Це була дрібничка.

Якось перед празником я підрізає собі горло й мене відвели до головної лічниці.

Лежав я там усьогонавського два й пів місяця, а з рани, після операції, не лишилось ні сліду. Бож не можна хіба назвати слідом того, що я мене позичився на шні червоновий шрам ось-так, що найвище, завбільшки дошвінниці (як підтягну ковнірця, то й авсім не знати!), або що деякі букви не вимовляю надто доклядно.

Всеж таки мені не стало вже більше терпцю. Занадто вже довг був мені цей д-р Крайко і я сказав собі годі й став з того часу голитися у стрижія.

Спочатку, то мені ціла та парада навіть по-добалася.

Прийде було людина до так званого фризієра, сяде собі вигідно в фотель, усміхнеться привітно до зеркала, а то й якунебудь кумедну гримасу скомбінує.

Просто насолода.

А пан стрижій, звичайно, так і підстрибує біля мене.

Голить не голить, а просто медом маже! Стрижії, звісно, народ делікатний... І гарненько поголять і вудром обсипле і кольонською, вибачте за слово, пику вам відсвіжить, ще й стежечку рівненьку на чиряці вам розчеше. І в плаш старий не старий, все одно, на відхідню-му, вам pomoже вдягнутися.

А що вже накланяється, просто ніяково людині стане.

Але це все, як показалося пізніше, були тільки їхні діявольські хитрощі, щоб, значить, привабити до себе.

Отже трохи згодом, коли я вже звик до онтих рафінованих ніжностей, я на превелике щастя, доволі швидко став помічати Дамоклавий меч, що повис надійною.

Спершу це були думки, які нероз бистроумний людині дають змогу передбачити всю можливість небезпеки, яка спровола, але неминуче наближається.

Сиджу в фотелі, стрижій увихається біля мене, а я собі думу гадаю:

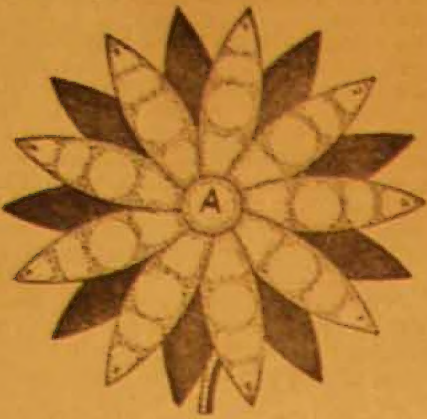
— А що, братчику, як йому, ні сіло, ні впало, стрільне до голови, тебе годубе, та зарі-зати?...

Осьтак, із цікавості шморгне тобі бритве-гою по гергачці, й вийде, так сказатиб, фінад. Кінеш, значить.

Сиджу й таке надумую, а в парі з моїми не-веселими міркуваннями мені здебільша ставало, нікуди правди діти, дещо гаряче, тендітні-ж дріжачки стрибали залюбки під ту пору відозва моєї спини.

(Продовження буде.)

Конкурс фірми „Fascinata“.

Повсюди. У всіх надіях. Квіту вивести до-
машню 9 сів о поданих значині, в польській мові. Пункт
„А“ в осердку спілки для усіх сів. Букви в колісках
кадуть розважку.

1) Життя іна 2) Місто в Чехах. 3) Ріка в Поль-
щі. 4) Інаше слухність. 5) Інаше почот. 6) Водо-
злив. 7) Інаше коловити. 8) Части шруби. 9) Інаше
торгов.

Межи особами надсилати правдиву розважку
будуть розважувати слухачів премії: 1) Швейцарський
апарат. 2) Фотографічний апарат. 3) Манікор. 4) Люк-
сусова касета з туалетними приборами. 5) Золоте перо
в касеті фірми Montblanc і крім цього 50 дашмих
премій (гарних касет) і косметичних приборами
FASCINATA — Розважки треба прислати разом з по-
рочним худощком (опакунням) в поштовій туби
хресту „FASCINATA“ до фабрики косметичних виробів
„FASCINATA“, Краків, вул. Герцуді 6. W. N. —
Кожний надсиланий розважку, одержить ДАРОМ без
оплати на нисад зловування один копчик виробу ви-
робу FASCINATA. У дні 24. мая відбудеться в присут-
ності жюрі зловування премій, якого нисади будуть
оголошені для 30 мая п. р. 1907 2—4

На організаційному фронті.

ШИРЕЧЧИНА.

Дня 3. квітня ц. р. відбулася в Ширецькій велика
звірочна нарада ширецької округи. На нараду
зібралися дуже багато селян з різних сіл округи.
Промовляв і пояснював громадські закони пос.
Золотмир Кохан. Про наше господарське ста-
вовище говорив посол Іван Ліщинський. На на-
раді ухвалено одну резолюцію: 1) проти
колонізаційної господарки на українських зем-
лях під Польщею; 2) проти недопускання укра-
їнських робітників на аніад на сезонні роботи
до Німеччини; 3) за українською викладовою
мовою в школах по українських громадах; 4)
за заснуванням середньої школи в Ширці; 5)
за направи доріг у Ширеччині; 6) за заснуванням
експедитори скарбового уряду в Ширці; 7) про-
ти переселення і заснування цехових українських
діячів на Вел. Україні. Наприкінці зібрані на на-
раді одноголосно висловили повне довіря й по-
дану Українській Парл. Репрезентації за її пра-
цю в соймі і поза соймом.

ЯВОРІВЩИНА.

Організаційна праця в яворівському повіті
поступила за останні часи значно вперед. На
зовіт звернула особливу увагу посол Ліщи-
нський, відбув цілий ряд віз і нарад і саме йому
у великій мірі треба завдячувати поступ
організації в повіті. — В дні 3. лютого ц. р. відбу-
лася в Народному Домі в Яворіві велика по-
літична нарада, на якій промовляли послан Тер-
шаковець і Ліщинський. На ній висловлено до-
віря Українській Парл. Репрезентації і подяку
послові Ліщинському за працю в повіті. Вибра-
но Повітовий Народний Комітет на чолі з о.
Дмитром Барняком. Усім членам Комітету
зридлено відповідний для праці і район. — В
дні 17. лютого ц. р. відбувся в Яворіві дуже
численний зїзд громадських радних. Про гро-
мадську самоуправу говорив сенатор Кузьмин.
Ухвалено резолюції, в яких висказано довіря
Українській Парл. Репрезентації, рішено вста-
вити у громадських бюджетах відповідні суми
на українські цілі і постановлено азігалі вести
громадську господарку з найбільшою користю
для українського народу. — В дні 23. лютого
ц. р. відбувся в Яворіві повітовий зїзд Україн-
ського Нац. Дем. Об'єднання. Зїхалось понад
250 делегатів, які заступали 62 громади повіту,
отже майже цілий повіт. Про наше політичне
й господарське положення реферував пос.
Ліщинський. Між іншими резолюціями ухвалено
протест проти червоного терору на Вел. Украї-
ні. — Тогож самого дня вечором відбулася до-
вірочна нарада місцевої інтелігенції, що прой-
шла дуже поважно. Серед зібраних було ве-
лике зацікавлення громадськими і партійними
справами повіту. Рішено оснувати по всіх се-
лах повіту комітети Українського Нац. Дем. Об-
'єднання. Зібрані одноголосно висловили дові-
ря Українській Парл. Репрезентації і між іншим
ухвалили тж протест проти червоного терору
на Вел. Україні. — Дні 9. березня ц. р. відбу-

лась велике справоздаче віче посла Ліщи-
нського у Кракові. На вічу було кількасот учас-
ників з дооконних сіл. Посол Ліщинський дав
справоздаче з діяльності Української Парл.
Репрезентації й обговорив справи господарські
і громадської самоуправи. Дуже широка дискусія
вказувала на великі зацікавлення зібраних
порухами питаннями. Ухвалено резолюції з
довірим для Української Парл. Репрезентації, а
далше в справі катастрофального положення
різничства, проти військової колонізації, в
справі заосмотрення українських інвалідів і
проти червоного терору на Вел. Україні. — В дні
10. березня ц. р. відбулося в присутності посла
Ліщинського засідання Повітового Народного
Комітету. Засідання присвячено головним чи-
ном організаційним справам, які шораз то кра-
ше налагоджуються завдяки тому, що Повіто-
вий Комітет має тепер свою канцелярію, при
якій веде і правну пораду.

На шляху до корпоративної держави.

(Від нашого кореспондента)

Рим, 22. квітня 1930.

Вчора було 21. квітня. — день потрійно від-
мічений у житті Риму: поперше, як свято по-
стання вічного міста, далі — як національне свя-
то праці і накінці, як день підсумовування ріж-
них громадських робіт, заваних головно в Ри-
мом, як давню світову столицю.

Святкування повстання Риму під датою 21.
квітня відновлено вперше після тисячолітньої
перерви, 1453 р. і з того часу не переривалося.

Яків Маффей, у своєму „Шоденнику рим-
ських справ“ (1472—84 р.) так описує цю історич-
ну подію, що поклала також початок Римській
Академії — фактично першій Археологічній Ака-
демії в Європі:

„В неділю, на Євкваліні, у домі Помпонія,
товариство письменників відсвяткувало день на-
родження Риму. Святій обряд виконав урочисто
Дмитро Лукенко, префект Ватиканської Бібліоте-
ки. Потім коло церкви Спасителя заготовлено банкет
для літератів і товаришів по студіях. Шістьох євсконів
взяло участь у банкеті, і разом з ними багато шляхотних і освічених мо-
лодіків“.

Це скромне свято літератів, археологів та
„освічених молодиків“ поклало початок тому
щорічному святу, що з приходом фашизму до
влади, зробилося найбільшим національним свя-
том цілої Італії, — і то тим більше, що Мусоліні,
гідно зі звичаєм, заохоченням у християнських
батьків церкви, що хорісь ввозили християнські
свята на місце давних поганських, звязав із цим
старим традиційним святом цілком нове націо-
нальне свято праці, що мало заступити інтерна-
ціональне робітниче свято 1-го травня. Свято праці
в інших країнах, які нахалься під впливом
марксовських ідеологій, визнається фактично
у дні спени холодно придуманих насильств, цю
важну одну частину нації на другу і, — не зважа-
ючи на тепле весільне сонечко — насичує повітря
ненавистю і алістю.

В Італії свято праці звязується з одного бо-
ку з найбільшою подією, якої може запати на-
ціональна історія якогось народу — з днем за-
сновання своєї столиці, що кілька разів за свого
існування доходила вершини можливої світової
слави, а з другого боку, з ріжними подіями й ета-
пами по шляху до зреалізування того типу кор-
поративної держави, яка має дати справедливу
розважку всім соціальним конфліктам у межах
нації, і тим самим, замість ненависти, ввести в
неї найбільше воляме розуміння та згоду. З цих
подій найголовніші — проголошення Партії Праці
в 1927 р. та вчорашня інавгурація національ-
ної корпоративної Ради. Що до цієї останньої, то
Мусоліні в інавгураційній промові означив її
ролю в економічному житті Італії як „те саме,
що генеральний штаб у війську, тобто мізок, що
думає, тогує і координує“.

Фашизм, як і більшовизм люблять брати ана-
логії в воєнній ділянці: цей нахил асоціюється
психологічно тим напруженням боротьби, що
вже постійно відчувають провідники як фашиз-
му, так і більшовизму: ім обом приходить на „во-
леати“ з віковими традиціями та застарілими
методами. Щодо більшовизму, то всі його „рево-
люційні фронти“ нам аж надто відомі, але щодо
італійського фашизму, то у деякого ці „фронти“
можуть викликати певні сумніви: адже у нас ще
досі багато людей дивяться на „фашизм“ як на
рух чисто консервативний, реакційний, „контр-
революційний“, що повстав, як звичайна реакція
проти загроз більшовицької революції в Італії.
Тому, гадають, що і „фронт“ у фашизмі може бу-
ти лише один — революційне робітництво з його
„світлою революцією“.

У дійсності фашизм має чимало своїх осо-
бливих „фронтів“, як на полі інтернаціональних
ідеологій (лівих і правих), так і особливо на полі
внутрішніх, головно економічних відносин.

Посол Тарашкевич в Луц- ний на волю.

Як довідуємося, білоруський посол Тараш-
кевич, голова „Громади“ випущений умовно в
визначені на волю, хоч справа помилування його
ще не вирішена. В білоруських колах є пер-
еконання, що Тарашкевич буде помилуваний.

Роззброєння.

Дня 28. ц. м. в італійських пристанях від-
булась урочистість опушення на море 4 воєнних
кружальків та одної підводної лодки. В урочи-
стостях взяли участь представники влади, фа-
шистського проводу та великі маси народу.

Складайте жертви на оселю українських робіт-
ників пера в Ямніні!

Десятиліття століття не знайшло виходу
поміж однаково небезпечними силами Оцціді
та Харидіо — „революцією“ та „реакцією“, і
прикривалося плащиком „реформизму“, нама-
гаючись задовольнити революційне робітництво,
що — з розвитком промисловості — починало
відігравати все помітнішу ролю в політичному і
соціальному житті всіх європейських держав, —
ріжними економічними заходами. Але ці дачки,
обтигуючи промисловість і підносячи загальну
дорозечу, разом з тим ні трохи не задовольняли
робітництва, як класи, що прямувала до цілко-
витого опанування влади, з відповідним вини-
щенням „паразитів“. (Приклад — теперішні бль-
шовики.).

Немалим подвигом фашистської Італії
є винайдення нової державної формули, що, як
кажуть, фашисти, дав світові корисне для всіх
співжиття трьох головних факторів людської ци-
вілізації: капіталу, техніки й праці. Ця формула
— це корпоративна держава. І до цієї формули
ось вже кілька років „довільно, але рішуче“ (пі-
сля нисказу Мусоліні) прямує Італія.

Протек корпоративної Ради був вироблений
з наказу Мусоліні, ще в кінці 1928 р. Потім був
розглянений у великій Фашистській Раді 7. бе-
резня 1929 р., і повернувся до неї знову 7. квітня
тогож року, щоби в дискусіях над кожним окре-
мим пунктом могли взяти участь запрошені в тій
ціль представники корпорацій і синдикатів. По-
тім цей законопроект перейшов через всі міні-
стерства, заки отримав ухвалу Ради Міністрів.
Після цього перейшов через парламент і сенат.
Отже, після снів міністра корпорацій Боттаа, за-
вез про корпоративну Раді і її права та обов'язки
„дорівав догдо і довіряв про її повній участі всіх
линих сил країни“. — „Я вже не раз говорив, —
сказав Боттаа журналістам, — що корпоративна
Рада є лише знаряддям, органом економічної по-
літики, яка має відбудувати у послідовному спіл-
робітництва всіх промислових та робітничих на-
тегорій країни. Цей орган не має ще цілком своєї
і точно означеної програми: економічна діяльність
така скомпанована і така відмінна в часі і в
просторі, що... національна Рада кожним разом буде
примущена випускавати найбільш відповідні за-
решення“. „Недосконалість Ради, — сказав він у
сенаті, — полягає лише в тому, що не можна на-
кресталаувати у сталій формі завжди рухли-
ву й зміливу діяльність“. „Чи цей наш проект
розв'язує соціальну проблему? Сен. Ляора каже,
що ні, бо соціальні конфлікти не могли бути усу-
нені. Правда, вони не були усунені, але вони бу-
ли розв'язані. Законом з 3. квітня 1929 р., що є
нашим фундаментальним законом, реалізує
економічних конфліктів визнається цілком ясно,
але замість підносити класову боротьбу до догми
національного життя уряд створив орган, для її
залагоджування.“

З ким же ця корпоративна Рада складається?
Відповідь на це найдемо в інавгураційній про-
мові Мусоліні, що даючи технічну схему, дав до неї
і відповідні цілі пояснення: „Італійські еконо-
мічні організації представляли тут у своїх семи
головних конфедераціях, але цей куценький го-
ловний штаб поширюється на загальних зборах, ко-
ли на порядку денному зв'язуються питання за-
гальної важливості в інтересу. Цілком природно,
що на ці загальні збори запрошують провідників
фашистської партії, які, зробивши революцію,
не можуть бути видалені з інституцій, що їх та
сама революція створила у ріжних ділянках жи-
ття; деякі директори зацікавлених міністерств, —
що є дуже корисною повинною для посилення
контакту між живими силами країни і виконав-
чим апаратом державної адміністрації; преи-
дент асоціації воєнів і воєнів-інвалідів, — і то не
лише для справ, що цікавлять ці дві категорії,
але і для морального зв'язання їх жертв на війні
і їх діяльності в мирний час; і нарешті десять

світ, що в науку експертами. — доказ, що реалізм, де хоче видалити людей науки і думки чи замінити їх по їхніх лабораторіях та кабінетах, але тільки мати їх конкретну поміч при розв'язуванні економічних проблем, що після війни так страшно хвилюють народи.

І нарешті, щоб ухвалити собі цілком існа повільно нового державного органу у загальному державному італійському організмі, пригадаймо собі слова міністра Боттіні в сенаті: „Індивідуальні інтереси приватних організацій (синдикатів) і корпорацій, інтереси корпорацій у корпораційній Раді: таким чином ми отримуємо економічну єдність, в котрій кожна держава й інтереси вживаються через організацію безпосередньо вищу... Фашистська держава не вимушує, а підтримує, але їх координує відповідно до загальних директив... Шодо відносин між парламентом і корпораційною Радою, міністр сказав: „Корпораційна Рада дисциплінує інтереси окремих категорій у їх національному функціонуванні, а парламент інтерпретує в загальних політичних інтересах нації. Ці інтереси переважають інтереси індивідуумів, категорій і навіть цілої промисловості...“

Отже залишається лише пригадати, що-м новому творчості фашистської творчості на практиці. Але в усякому випадку вже й тепер він заслуговує на нашу повну увагу, бо є одним з тих головних засобів, що при їх допомозі фашизм сподівається забезпечити перемогу своїй корпораційній економіці, яка, з одного боку, знаходиться під державною контролю, не має нічого спільного з ліберальною економікою, а з другого боку, охороняючи капітал, приватну власність і приватну ініціативу, цілковито відмежовується від практики в теорії марксистів.

Евг. Онацький.

У недалекий порі спек

богато клопоту спричиняє установа веснянок. Серед багато заважливих середина, оригінальні проєкти Антисар Лешніцера здохли собі повне призначення, бо їх склад як не викладає в описуваних освітніх успіху, заздалека є швидко дібраний. Зможіть багато середників силно заважливості радикальності і несподіваності їх ділання.

Нота СРСР. до Польщі.

У понеділок пізнім вечором посол СРСР у Варшаві Антонов-Овсєнко переслав мін. Залеському ноту уряду СРСР у справі бомби у більшовицькій посольстві у Варшаві. Уряд СРСР висловив своє обурення, що до 3 літ вже чотири рази виконувалися замах на членів більшовицького посольства. Уряд СРСР бажає закріплення добрих суспільних відносин із Польщею, тому стверджує, що згадана діяльність, що є безсумнівно в зв'язку з акцією деяких міжпар. чинників, створює велику небезпеку не лише для польсько-більшовицьких відносин, а й для заг. мира. Уряд СРСР не раз уже звертав увагу Польщі, що треба рішуче взяти заохочення діяльності авантюристичних елементів у Польщі, що систематично стараються порушити спокій між обома державами. Грізна пересторога, якою є терористичний замах із 26. IV. ц. р. каже урядові СРСР іще раз звернути увагу на небезпеку-випередженого положення та на обов'язок Польщі поробити рішучі заходи, задля ліквідації в Польщі небезпечного положення, в якого умовинах діється раз за разом випадки, що провокують напади на СРСР.

Дальше слідство.

На припорушення міністра справедливості дальше слідство в справі нещасного бомбового нападу на посольство СРСР у Варшаві поручили слідч. судді назначеної ваги Скожинському. Він веде слідство під загальним прокуратора ісп. суду Рудницького. Дня 30. квітня експерти, мбто піротехніки, електротехніки, рушників, коминари та мотузари уладили на даху посольства СРСР із представниками влади імпровізовану сцену закладання (м'яса) лавної бомби. Так мають устатити, скільки часу потребували виконавці, аби заложити істалицію, помістити бомбу та як це зробили. Урядовий комісаріат визначив нагороду 5.000 зол. для того, хто виявить або вкаже виконавців нещасного бомбового нападу.

Пропав курер єг. делегації.

У Львові відложили засідання єгипетської делегації в справі англ.-єг. переговорів, тому, що з Каїра не вернуло дипломатичний кур'єр єг. делегації Салег Едін. Він відлетів із англ. пропозиціями тому 10 днів і прилетів до Каїра 23. квітня. Дня 28. квітня мав уже бути назад у Львові. Дня 29. квітня Нохна пішла мав дати Гендерсономі оконечну відповідь. Тимчасом курер пропав і нема відомостей про нього. В Солуні не віддав до літака, тому мусів пропастись між Олександрією та Солуном. Салег Едін є парол. секретарем єг. прем'єра.

ЛЕШНИЦЕР
КРЕМ І МИЛО 1776
«Першорядний радикальний препарат змивати»
В англ. і др. краях: крем 2-15 зол., мило 2-30 зол. Де нема, пишуть просто: Антисар Дранч і Сна, Вельсько.

З прибічної ради м. Львова.

Полекші при комірнім податку. — Зниження кар за проволоку при плаченні податків. — Виарендування салі „Нар. Дому“ для польського театру. — Фонд кат. убогих у Чернівцях.

Дня 29. квітня рада прибічна рада урядового комісара м. Львова. Д-р Шморак (жид нар. кз.) зголосив інтерпеляцію в справі полекші для найубожших платників комірнього податку. Ухвалили на 1930-31 р. задержати грош. подат. від люксових мешкань, себто від кожної зайвої кімнати 8 проц. комірнього з 1914 р. Прибічна рада ухвалила обнизити кар за проволоку всяких податкових оплат, а саме кару за задержаності в грош. податках і оплатах у часі від 1. V. до 31. VIII. 1930 до висоти 1 проц. Ухвалили зятинути в Банку Кр. Господарства 750.000 зол. на викінчення будови комірних домів при вул. Арцишевського.

Довшу дискусію викликала справа виарендування містом від Інст. „Народний Дім“ театральної салі для створення третього польського театру. В дискусії промовляв радн. сен. Децикевич. Бесідник не спротивився виарендуванню салі, коли це має принести уздоровлення театральних відносин, а просив, щоб в тій салі міг періодично виступати український театр. Радн. сен. Децикевич зясував при цьому історію фондації „Народного Дому“, що для української суспільності має визначно національний характер.

На це відповідали радні москвофіли Мих. Бачинський, урядовий комісар „Нар. Дому“ та Лисак. Вікні прибічна рада ухвалила відповідно адоптовану салю виарендувати для міста за чиншом 6.000 зол. місячно на час від 15. серпня. 1930 до 31. серпня 1936.

Д-р Бжеський зясував історію фондації Ігн. Мюлера для католицького фонду убогих міста Львова, колиб Буковина відірвалася від австрійської вел. будинок і ґрунт і призначив їх для Львова. Колиб Буковина відірвалася від австро-уг. монархії, Прибічна рада м. Львова ухвалила дня 29. квітня віднести до мін-ства закорд. справ, щоб диял. шляхом пошукало виясненя і полагоди у румунському уряді. До Чернівців поїде синдик м. Львова.

НОВИНКИ

— Фотограф Янушевич, вул. Вінцентого Поля ч. 1. (бічна Зеленої), Тел. 59-60. 235 63—?

— Конфіскація „Діла“. Вчорашнє число нашого органу підпало конфіскації за два місяці у статті „Розклад сель-робу“. Це 4-та конфіскація „Діла“ в цьому році.

— Прикрі друкарські помилки. У вчорашньому числі „Діла“ вкралося кілька особливо прикрі друкарських помилок. У статті пос. Мілени Рудницької п. н. „Що є і що не є політикою?“ (3-тя сторінка, 2 шпальта, 6-ий рядок здолни), замість слова „комуністичний“ складено в одному реченні „культуричний“, наслідком чого викривлено думку речення. Воно має звучати: „Крайня пора арозуміти, що національний і комуністичний світогляд це два протилежності, між якими нема і не може бути компромісу“. Крім цієї помилки є ще в тій самій статті інші. А саме місто „магічний айсайдом“ має бути „логічним“ вислідом; місто „спроби вибілювання співпраці Нової Хаті деякими одиницями“ має бути: „спроби вибілювання співпраці Нової Хаті з деякими одиницями“. В реченні: „Або скільки громадянської наївності в того роду способі думання: мовляв — вишукувати в Новій Хаті в злобинний спосіб...“, пропущено слова: „пошто, мовляв, вишукувати...“ Авторку статті прохаємо за ці прикрі друкарські помилки та коректорський недогляд вибачення. — Знову ж у звіті з судової салі помилково пересунуто

називська д-ра Ліпша, як прокуратора, в радника Ангельського, як предсідника трибуналу.

— На волі. Арештовані минулого тижня у Львові ремісники українці: Малиновський, Ткач і Пелех винищені дня 28. ц. м. після слідства на волю.

— Чи в польських в'язницях будуть чи не будуть? „Дзєннік Людови“ з дня 29. квітня подає за „Новим Глосом Пшемським“ також: „В судових актах шораз частіше стрічається зізнання обвинувачених, які скаржаться на катування під час переслухання в поліції. Звільнені з в'язниць особи показують рани і синяки, завані їм під час „Бадання“ в слідчій уряді та називають імена тайних агентів, які анушались над ними“.

— Самовбивство генеральського сина. На днях у Зимній Воді син 5. генерала австрійської армії, поручник 6. п. вулани у Станиславові Антін Петрасевич стріляв собі з револьвера в чоло і ранив себе смертельно. У грівнім стані його відвезено до лічниці. Причини самовбивства невідомі.

— Напад бандитів у Перемишлі. Минулої неділі рано до торгівлі взути Житмонта Фельнера у Перемишлі при вул. Словацького злязав бандити, злякавали лати їм дві пари черевиків, після чого прикладаючи револьвери до грудей Фельнера, примушували його видати їм усі гроші з каси. На крик Фельнера, двоє бандитів утікло, а двоє, а саме Осипа Сьонка і Маріяна Дрваля арештовано.

— Самовбивство в'язня. У варшавській слідчій в'язниці, в'язень Константин Пистка, арештований під замітом убивства одного банкіра, проковтнув кілька куснів скла із вибитого вікна і в безнадійнім стані його відвезено до лічниці.

— Нова новела Льва Толстого. В залишених рукописах Льва Толстого виявлено новий, невідомий досі твір цього письменника, а саме новелу, яка є квінтесенцією „Крайцевої Сонати“. Здається Толстой писав „Крайцеву Сонату“ зразку у формі повісті і то невеличкої, на 8—9 сторін друку, а тільки пізніше ця новела перероблена на повість. Винайдена новела писана 1889 року. На днях у берлінській видавничтві Сукевникова цей новий твір Толстого виявиться окремою книжкою.

— Ріжні вісті. Дня 28. ц. м. в Єрусалимі помер патріарх вірменської церкви Єлїсей Турян. — На польсько-радянським кордоні задержано анов 84 селян, що втікали перед колективізацією до Польщі. — Цього року минає століття бельгійського національного гимну, написаного композитором Еневалем, якому тепер у Брюсселі поставлено пам'ятник. — Робітничі організації в Бельгії приготували генеральний страйк гірників на випадок, якщо для гірників не будуть ухвалені емеритури. — В Атеніх арештовано 122 комуністів, які приготували на першого травня демонстрацію. — В околицях Неаполя був невеличкий землетрус, який не спричинив поважнішої шкоди. — Біля Берліна була катастрофа залізничної, в якій згинула одна особа, а 10 пасажирів були поранені. — На ріці Кантоні в Китаї пірати підложили під корабель бомбу, наслідком чого була катастрофа, в якій згинуло майже 100 осіб.

— 50 мільонів доларів спадщини. У Варшаві зібралися представн. всіх Френклів з цілої Польщі, щоб радити над спадщиною після Йонаса Френклі, що помер тому сто літ у Вроцлаві (Бреславль). Френкель німігрував і поселився у Вроцлаві, де добробіє величезного майна. Останнє майно вартості 50 мільонів доларів, що є під управою спадкового маси. Ухвалили вибрати комітет, що має розглянути цю справу.

— Остерога. В „Ділі“ ч. 67. з 26. березня ц. р. була поміщена новинка п. з. „Відпустка з тюрми“, в якій подавалося, що Янківський Володимир був за українських часів окружним командантом жандармерії в Бережанах, до кінця 1928 р. перебував на еміграції в Чехословаччині, а вернувши домі, опинився на лаві обвинувачених у Бережанах, де його засуджено на 4 роки тюрми. По році сидіння в тюрмі дістав Янківський 6-місячну відпустку для порятунку здоров'я. У зв'язку з цією новинкою дістали ми від п. Йосифа Дороша, 5. хорунжого УГА, який перебуває на Чехословаччині, письмо, в якому він перестерігає українське громадянство перед згаданим Володимиром Янківським, як перед небезпечним типом, що ніколи не був за українських часів командантом жандармерії в Бережанах, а в часі побуту на Чехословаччині займався всякими наклепами й доносами на невинних українських громадян і займався просто провокаторською службою. В цій самій справі дістали ми ще письмо від одного визначного нашого громадянина на Закарпатті, який подає нам ширшу характеристику „діяльності“ Володимира Янківського між українськими емігрантами, що зводилася до провокаційних наклепів на наших людей і до доносів на два боки. Навіть угородській поліції було вікні тих фальшивих наклепів і доносів Янків-

№ 240
подвійна
зол. 4.20

БЛІДНІЮ
необхідність усуває, заостряє апетит,
побігтовує сили людини. П'єшншторфського
було хіноне на залізі з ороном,
на малоблізнішпаньсїї.

УРЯДОВО
ДОЗВОЛЕНА

ЦІЛКОВИТА ВИПРОДАЖА
ШОВКОВИХ ТОВАРІВ з причини ліквідації того відділу в фірмі
Wilhelm Strum Львів, вул. Боїмів ч. 9.

Дописи.

ХОДОРІВ. (Вшехпольські шовіністи цкують). У Львівському Кур'єрі Поранюму" з дня 13. IV. 1930, ч. 110, появилася за підписом Альфі допис з Ходорова, немовто імпрези, що відбуваються в ходорівській Народній Домі, це один безперервний ланцюг протидержавних демонстрацій. Притокою до чергового неспокійного виступу вшехпольської мафії проти нас послужило окружене свято в честь Шевченка, що відбулося дня 16. III. ц. р. в Ходорові. Винисано там, немовто по скінченні свят мав п. Антін Сохан, приватний урядовець ходорівської цукроварні, для викликання протидержавного виступу (!) заїгнотувати "Не пора ляхам служити", яку то законом (!) заборонено продукцію вібраний "тлум" преспокійно докінчити. Однак коли відомині пісні дістався на вулицю, тоді — пише "Л. К. П." — обурене нею польське населення почало збиратися біля Українського Народного Дому і тільки завдяки енергійному виступові постерункового Венгжина не дійшло до "старця сен людності". Потім — очевидно — висказано велике здивування, що влада дозволяє на якнебудь торжества в Народній Домі, де — як нібито урядово стверджено — заодно відбуваються протидержавні виступи, а накінець є й заклик до дирекції цукроварні, відомої, мовляв, зі своїх енергійних виступів, щоб вона витягнула відповідні конвенції щодо свого урядовця, який є підозрілий політичної кондугти. Ясна річ, що в повній нотатці нема ні слова правди, крім одинокого фанту, що того дня дійсно відбулося свято Шевченка в Народній Домі. Однак ніхто там не співав "Не пора" ані ніякий "тлум" не збирався до "старця" і державна поліція ніде не мала нагоди до інтервенції. А все те видумано тільки для цькування проти українського населення, якому після бажань вшехпольської мафії не вільно вже навіть по своєму перехреститися. Ці наклепи кишено ще й на те, щоб дати нагоду позбутися цукроварні ще тих двох чи трьох наших урядовців, які при ній залишилися, а також на те, щоб польська влада мала нібито притоку давати кожний прояв нашого життя. Вже тепер цукроварня зажадала від п. Антона Сохана аложення декларації, що не буде належати до ніякого українського товариства. Принаймні така чуїна рознеслася по Ходорові. Ходорівський.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ.

о. Іван Волосянський. Дня 19. квітня ц. р. помер по довготій тижній недугі у Сокалі відслужений яворівський і сокальський декан, почесний крилошанин перемиської єпархії, сокальський парох о. Іван Волосянський. Відійшов зпоміж живих муж великих християнських чеснот, людина гуманних прикмет, чоловік твердого характеру, ідейний і послідовний робітник на національній, суспільно-політичній ниві, а при тім до євангельської скромності. Його життєвий шлях — це терниста дорога безупинної боротьби, але успішної та творчої. о. Іван Волосянський родився в 1861 р. Походив із дрібною, маломішанською ходою шляхти зі Старого Самбора, де його батько був кушнірем. До гімназії ходив у Самборі, де враз з Андрієм Чайковським та ще кількома заложив тайний український кружок самообрадування, що відіграв важку роль у пізнішому житті самбірської молоді. Будучи учеником VII. кл. заснував читальню у Старім Самборі і вступив у члени "Просвіти". По скінченні гімназії в 1889 р. записався на Богословський факультет у Львові. У семінарським житті відіграв важку роль як народовець. По скінченні теології оженився. а єп. Іван Ступницький рукоположив його в 1888 р. Від цього часу скитався по гірських селах у Старосамбірській та Любимській — у Млаві, Луковім, Ольшівці, Потопі Вел. Смілювці та в Терні — до 1898 р. Всюди, де був, закладав читальні "Просвіти", брав участь у політичній житті — ставши все в рядях народолюбської партії, або як вона від 1899 р. називалася, національно-демократичної. У Терні лишив по собі тривалу пам'ятку, бо його заходами розмалював там славний наш артист-малюк Корнеліо Устиянович іконостас. Визначався як священик проповідницьким талантом — так далеко, що навіть покинувало його з гір для ведення реколікцій. Коли в 1896 р. з нагоди 300-літньої річниці закінчення Берестейської Унії скликав кард. С. Сембратович католицький зїзд

до Львова, то о. Волосянський, парох гірського Терла, виголосив апаментний реферат про укр. пресу, укр. популярні сільськогосподарські та про роль українського священства в освітній праці. Зав'язав о. Волосянський етнографію, головною побутовою ходою шпалати та пехани, з котрих найбільше уваги присвятив кушнірському. Статті свої в тієї дільниці поміщував від 1886 р. у "Зорі". Будучи по вартівні статті і згадує про них навіть Ів. Франко у своїй "Історії української літератури" (стр. 328). В 1898 р. дістав Покійний парохію у Кракові коло Яворова. Тут розвинув діяльність на церковній полі, освітній, організаційно-політичній. Тут став яворівським деканом, а у 1914 р. почесним крилошанином. В Кракові заложив Покійний філію "Просвіти" і був її головою, а відтак членом відділу. Брав участь в організуванні укр. приватної гімназії в Яворові та в політичній організації яворівського повіту. Головною показався активним у р. 1905—1907 в часі агітації за реформою виборчого права та підчас перших безпосередніх виборів до австр. парламенту, підтримуючи кандидатуру Широкого Народного Комітету, котрого сам був членом. проф. д-ра С. Даїстрияського, на що був навіть караний окруж. судом у Перемішлі. У 1914 р. дістав парохію Сокаль. Але прийшла війна з усіма подіями та наслідками. Підчас війни захворів на артритизм, який мучив його довгі літа і прикував до ліжка. Але 1. листопада 1918 р. бере ще живу участь у державній перевороті і підтримується вже палицею, розбоброє по студентами австр. жандармерію. Останні кілька літ провів у домашній затишці, не виходячи вже нікуди. Шкавився всіми проявами суспільного життя. Похорони Покійного відбулися дня 22. квітня серед зданого народу із Сокаля в околиці при співучасті 13 священників під проводом о. декана Граба. Земля йому пером. С. Ш.

Дмитро Горбачевський, поручник УГА, директор 7 кл. школи в Коршіві, помер по довгій і тяжкій недугі у загальному шпиталі у Львові в 44 році життя. З Покійним айшов у могилу один з найкращих організаторів села, араковий педагог і громадянин. Його заходами відбудовано читальню "Просвіти", заложено кооперативу, молочарську спілку, одну з найкращих у коломийському повіті, кружок "Рідної Школи", хор, аматорський театр, кружок, переведено англійською акцію і т. п., словом Покійний прекрасно організував селянство до боротьби за поправу своєї крайної долі. В. Й. П.

Зі спортивного життя.

Ресовія—Україна.

Змагання України з Ресовією за мистецтво А-класи відбуваються в неділю, 4. травня 1930, в год. 11.30 рано на площі Чорних, тому що грище Сокала-Батька заняте на Лугове свято. В год. 9.30 відбудуться змагання за мистецтво Б-класи між Україною II. і Лехією II. на тій самій площі. Шни білетів: трибуна 2 зол., I. партер 1.50 зол., II. партер 1 зол., для членів I. партер 1 зол.

На Пластовий Дім.

ДЕСЯТИП ВИКАЗ.

На Пластовий Дім у Львові (Кооп. Банк "Дністер", Львів, Руска 20, яка книж. 15.000) аложили дальше (а золотик): 206) Пос. Іван Ліщинський, Львів, 100 і кличе д-ра Івана Юзича й о. Теодора Попеля зі Львова. 207) Ст. ал. Андрій Харак 5 доларів і кличе ст. ал. Василія Ласку, Івана Проня й Івана Бучка. 208) Судак Степан Гладшівський, Калуш, 5. 209) Проф. Іван Сітинський, Львів, 10. 210) Підготовчий Пластовий Курінь ім. Вогну, Коломия, 20 і кличе всі курні 4. Дністрівського округу. 211) Д-р Петро Завальський, Болехів, 5. 212) Курінь УУСР, Коломия, 10.30. 213) Михайло Гриняк, Коломия, 5. 214) ХІ Зв'язок Ноліків, гурток "Незбудування" 7. кл. школи Т. Шевченка 42 і кличе г. "Свіжину" і "Мурашку" з ХІ Зв'язку. 215) Д-р Євген Гвоздецький Львів, 100 і кличе д-ра Маріана Глушківця і д-ра Івана Килишківця, адвоката у Львові. 216) Микола Бонковський, Львів, 10 і кличе п. Наталку Юрчицьку й Олександра Карпінського зі Львова. 217) Іжж. Юліян Наваси, Львів, 45 і кличе проф. Івана Смолянського зі Станіславова і Тому Горина, дир. ПСК в Чорткові. 218) о. Андрій Галицький, Болехів, 5 і кличе дир. Ємільяна Паридла, Василя Ракочого й Осипа Галицького з Болехова. 219) Микола Шпалак, Львів, 50. 220) Д-р Леонтій Максимович, Львів, 30. 221) о. мітр. Олександра Базюк, Львів, 5 доларів. 222) Петро Фарина, Львів, 2. 223) "Народний Дім", кред. кооп. Прогресив, 800. 224) о. Василь Луцький, Колодзівка, 3. 225) Д-р Леа Хоминський, Сокаль, 20. 226) о. Василь Бачинський, Жеребки Кор. 2

Ціни набілу у Львові.

"Маслосоюз" платив кооперативам дня 29. квітня ц. р.: за масло експортне солене пріма і за масло несолене бальове 4.90 зол. за кілограм, за літру молока 0.34 зол.; за літру сметани 1.60—1.70 зол.; за колу верш. 3.60—3.70 зол.

